

BEN AARONOVITCH

ZIMNÍ DARY

BEN AARONOVITCH

ZIMNÍ DARY

Z anglického originálu *Winter's Gifts*,
vydaného nakladatelstvím Gollancz
v Londýně roku 2023, přeložil Milan Žáček.

Ilustrace na obálce Kateřina Bažantová.

Sazba Tomáš Cikán.

Odpovědný redaktor Richard Klíčnick.

Jazyková redakce Hana Gelnarová.

Korektury Ludmila Böhmová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2025 vydalo nakladatelství ARGO,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 5967. publikaci, 193. svazek edice FANTASTIKA.

První vydání.

Vytiskla tiskárna Protisk.

ISBN 978-80-257-4865-7

Aktuality o našich titulech můžete sledovat na www.facebook.com/argo.cz

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel. 226 519 383

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

Odpoledne 11. září 2001 mi máma zavolala na kolej a prosila mě, abych se nedávala k námořní pěchotě. Až do onoho telefonátu jsem, stejně jako většina mých spolubydlících, celý den ohromně a nevěřičně zírala na televizi. Ale máma se už v myšlenkách obírala válkou, jež podle ní stoprocentně přijde, a nechtěla, aby si můj bratr, který byl tehdy v prvním ročníku střední školy, vzal do hlavy, že vstoupí do armády.

Říkám si, že máma bezpochyby pochopila, že já sama jsem příliš rozumná, než abych se nechala zabít v nějaké zahraniční válce, a někdy tomu dokonce i věřím.

Přiměla mě, abych to odpřisáhla na Bibli, kterou jsem ještě ani nestihla vybalit.

Té noci jsem se pomodlila k Ježíšovi za duchovní vedení a nejspíš mě utěšil, protože jsem nad ránem usnula a příští týden jsem se vrátila na přednášky. Jakmile šok odezněl, podobně jako ostatní jsem opět začala vést normální život.

Myslím, že většinu lidí by mohlo překvapit, že většina agentů FBI nevychází střední, nebo dokonce vysokou školu se záměrem nastoupit k FBI. Je to proto, že FBI je radši, když jsou nováčci, jak se říká v dnešní manažerské hantýrce, „sebeřízení“, nebo, jak to nazývá moje máma, „dospělí“. Agentura chce, abyste napřed nabyli vzdělání a životní zkušenosti a, v ideálním stavu, disponovali dovednostmi, které by mohla využít. Pokud se chcete zrovna teď dát k FBI, zkuste napřed pracovat ve STEM. Po tom skočí.

Jako hlavní obor jsem studovala administrativu ve zdravotnictví, ale jako vedlejší obor jsem měla trestní soudnictví. Ve druhém semestru jsem studovala teorii trestné činnosti, poněvadž jsem chtěla zjistit, co může vést skupinku vzdělaných mladých mužů k tomu, aby navedli letadlo do stěny mrakodrapu, a to ve mně nejspíš podnítilo zájem.

Už na vysoké mě v souladu s mým kariérním plánem zlanarila jedna zdravotní pojišťovna do svého oddělení pro vyšetřování pojistných podvodů a odtamtud to byl už jen krůček do čela vyšetřovacího týmu pro změnu zemědělské pojišťovny. Měla jsem svou vlastní kancelář a vyhrazené místo na firemním parkovišti.

Ale všechno mi to začalo připadat nějak moc přízemní.

Máma si navíc vsugerovala, že jménem liberálních korporátních elit perzekvují slušné, počestné a pracovité lidi. V té době ještě neznala výraz „woke“ a bratrovi nikdy neodpustím, že ji na něj upozornil. Měla jsem ho nechat nastoupit k letectvu, jak tím hrozil. Teď je kazatelem v mámině církvi a žádnou špatnost provést nemůže.

Rozhodnutí ucházet se o místo speciální agentky ve mně zvolna dozrálo v době mezi případem spontánně vybuchnuvšího traktoru a krávami, které spásly městečko Paris v Arkansasu.

Mámě jsem řekla, že mě k FBI nasměroval Ježíš, a když se mě zeptala proč, odpověděla jsem jí, že podle mě není správné Boží úraderk jakkoli zpochybňovat. Zvláště se na mě podívala – nikdy si nemyslete, že lidé jako moje máma jsou hloupí –, ale taky mi upekla famózní broskvový nákyp a udělila požehnání.

Kdo ví, Ježíš mi možná promluvil v srdci, a v tom případě byly Londýn, magie, mluvící medvědi a všechno ostatní také součástí jeho záměrů. Máma mi koneckonců od nejútlejšího dětství vštepuje, že Bůh nám neustále posílá zprávy, jenže někdy je neslyšíme, protože dopustíme, aby je přehlušil hluk naší každodenní

existence. Říká, že Ježíšovi musíme umožnit fungovat v roli telefonisty našich duší a vždycky být připraveni přijmout od něj hovor.

Já však věřím, že i Ježíš by se na svou práci nejradši vykašlal, kdyby se musel vypořádávat s tisícičkami nevyžádaných hovorů, které den co den přijme hlavní ústředna FBI. Z nich malé, ale ne nevýznamné množství žádá o přepojení na *Akta X*. Všechny tyto hovory se registrují, nahrávají a vyhodnocují, dokonce i ty, v nichž se na nás obracejí lidé, kteří věří, že federální vládu řídí ještěři z vesmíru. Možná zvláště ty. Pro případ, že by byl volající tím typem šílence, co sedí na dvou tunách improvizovaného výbušného zařízení na bázi hnojiva a hledá záminku k jeho odpálení.

Přesto oddělení zrna od plev vyžaduje čas, a proto mi na můj zabezpečený počítač v kóji Zásahové skupiny pro řešení krizových událostí dorazil e-mail se zprávou od bývalého agenta Patricka Hendersona až v pondělí ráno. E-mail posílal* a Jan – osobní asistent*ka mého nadřízeného Lanea Harrise, zástupce vedoucího ZSŘKU – a zval* a mě v něm na půl desátou na schůzku do jeho kanceláře. Přílohu e-mailu tvořil přepis telefonního hovoru.

Uvážím-li, že se schůzka měla konat za pouhých patnáct minut, byl přepis milosrdně krátký. Když se spojil s lidskou operátorkou, volající se okamžitě představil jako Patrick Henderson, uvedl, že žije v Eloise, stát Wisconsin, a je bývalý agent FBI.

OPERÁTORKA: Co pro vás mohu udělat, pane Hendersone?

VOLAJÍCÍ: Potřebuju, abyste předali vzkaz tomu, kdo teď vede suterén, a řekli, že se dost možná rozvíjí X-RAY SIERRA INDIA. Až se sem dostaví, osobně všechno vysvětlím.

OPERÁTORKA: Promiňte, pane Hendersone, ale nejsem si tak úplně jistá –

VOLAJÍCÍ: Vážená, vy nic z tohohle pochopit nemůžete. Tak to prostě předávejte v té vaší hierarchii tak dlouho, až to někdo dokáže.

Patrick Henderson poté udal adresu svého bydliště v Eloise, číslo na pevnou linku i na mobil. Než zavěsil, ještě dodal:

VOLAJÍCÍ: Je to důležité. Situace si žádá okamžité vyhodnocení.

Během těch několika minut jsem pouze stihla prověřit, že Patrick Henderson býval opravdu náš agent, který ve dvaačtyřiceti odešel na předčasný odpočinek. Většina agentů rozjíždí kariéru u FBI lehce po třicítce a předčasný odchod do výslužby znamená, že přijdou o značnou část výsluh. Když jsem si Hendersona víc proklepla, zjistila jsem, že se stáhl kvůli špatnému zdravotnímu stavu, ačkoli jsem nikde nenašla, v čem byl problém. Jeho osobní spis potvrdzoval, že opravdu bydlí v Eloise, malé obci v severním Wisconsinu s 521 obyvateli, kterou proslavilo rybářství, turistika a silnice, která tam v zimě vede přes zamrzlou hladinu jezera k chráněnému území pobřeží Apostle Islands.

Před odchodem na schůzku jsem ještě do vyhledávače zadala kombinaci slov X-RAY SIERRA INDIA, ale nenašla jsem na ně žádný odkaz ani v rámci FBI, ani obecně na Googlu.

Zmínku o „suterénu“ jsem chápala. Jednalo se o neoficiální označení, které se u FBI používalo pro moje „oddělení“. Odkazovalo na již zmíněný televizní seriál *Akta X*, kde měli hlavní hrdinové pracoviště v suterénu budovy J. Edgara Hoovera, odkud vyráželi do boje s mimozemšťany, nadpřirozenými bytostmi a nestvůrami.

Ve skutečnosti v rámci Zásahové skupiny pro řešení krizových událostí pracuji pro Vyšetřovací a operační podpůrný odbor. Jako

jeden z mnoha zvláštních asistentů zástupce vedoucího, který náš odbor vede.

Hendersonova zmínka o „suterénu“ mě přesto zaujala. Do výslužby odešel v roce 1999, což implikovalo, že někdo mou práci vykonával skoro deset let předtím, než jsem sama nastoupila k FBI. Přemýšlela jsem, kde jsou uloženy jeho spisy, protože jsem je nikdy neviděla.

Jelikož se moje kóje nacházela na chodbě jen kousek od kanceláře zástupce vedoucího, a nebylo tak nic, co by mě mohlo zdržet, takže jsem si dala pozor, abych se před jeho dveře dostavila přesně v 9.29.

Jan vzhledl*a od počítače, a když si mě chvilku zvědavě prohlížel*a přes brýle s kostěnými obroučkami, mávl*a na mě, abych šla dál. Tentokrát mě ale nenásledoval*a, což bylo nezvyklé. Obvykle i při rutinních schůzkách zapisuje poznámky.

Lane Harris, zástupce vedoucího naší skupiny, vypadal pět let před šedesátkou jako dobře oblečený účetní. Vlasy mu už dávno rostly jen kdesi u zátylku a po stranách hlavy mu zbyly jen dva nakrátko zastřižené a prošedivělé hnědé kouty. Připomínal tak sovu z kreslených filmů. Měl rovný nos, modré oči, tenké rty a vytvářel představu, že by měl nosit brejličky s kulatými skly, které však nenosil. Jeho kancelář působila zcela zařízeným, čistě užitkovým dojmem, jaký je vlastní většině pracoven členů nejvyššího vedení v Quantiku. Měla standardní kancelářský nábytek kávového odstínu, dřevěné táfování na dvou stěnách s tím, že u zbylých stěn stály bytelné dřevěné knihovny. Z okna byl výhled na parkoviště, ale všimla jsem si, že tlumicí závěsy, které měly bránit veškerým snahám o odposlouchávání pomocí laserového mikrofону, byly zatažené právě přes toto okno.

Když jsem vstoupila, Lane Harris stál za svým kovovým stolem. „Kimberley,“ pronesl. „Posadte se.“

Jakmile jsme se naproti sobě usadili, opřel se v křesle a na břicho si propletl prsty.

„Jak zní vaše první otázka?“ zeptal se.

„Co označují slova ‚X-Ray Sierra India‘?“

Harris přikývl – otázka to byla zjevně správná.

„Jde o starou formu označování případů někdy z devadesátých let minulého století. Sám jsem se s ní nikdy nesetkal, ale je poměrně známá – nebo byla. Vyjadřuje, že agent sestavující spis má za to, že případ může vykazovat určité nezvyklé znaky.“

„Nezvyklé znaky“, neboli NZ, byl eufemismus, kterým FBI označuje podivnosti, nadpřirozeno a nefalšované magické záležitosti. Nezvyklé znaky byly náplní mého aktuálního pracovního zařazení a, jak jsem se začínala obávat, byly také předzvěstí toho, co mě v práci čeká v budoucnu.

„A co to vyjadřuje?“ zeptala jsem se.

„Nemám tušení“, řekl Harris. „Ale používat se to má pouze pro závažné situace. Už jste se dívala do Hendersonova spisu. Myslíte, že je to důvěryhodný člověk?“

Odpověděla jsem, že bych raději věděla, jak došlo k tomu, že odešel ze služby ze zdravotních důvodů, ale z toho, co jsem o něm četla, jsem vyrozuměla, že u FBI sloužil spolehlivě, ale jeho kariéra byla naprosto nevýrazná. A jelikož jsme u něj neměli záznam, že by nás v minulosti obtěžoval nesmyslnými telefonáty, tak se přikláním k tomu, že bychom nad ním neměli mávnout rukou.

„Tak jsem to vyhodnotil i já“, přizvukoval Harris.

„Podle mě bychom měli přinejmenším zjistit, co nám chce sdělit“, řekla jsem.

Harris přikývl. Oba jsme si uvědomovali, že v místech, kde se spisy zabývají „nezvyklými okolnostmi“, existují znepokojivé mezery. To že FBI pracuje s informacemi a přitom dochází k jejich mazání, Harrisovi ani mně nebylo dvakrát příjemné.

„Podle všeho očekává, že na sever někoho pošleme,“ poznamenal Harris.

Je to důležité, sděloval Henderson. *Situace si žádá okamžité vyhodnocení.*

„Jestli říká, že to máme brát vážně,“ řekla jsem, „tak to vážně berme. Mohla bych tam zítra zaletět – a situaci vyhodnotit. Pokud vykazuje přetrvávající NZ, budu na místě moci vydat odpovídající doporučení.“

Harris přikývl.

„To přinejmenším,“ řekl. „Poněvadž jsou naše záznamy bohužel neúplné, bylo by užitečné mít tam zdroj se zkušenostmi ze ,suterénu‘, který pomůže zaplnit prázdná místa.“

Zdroje jsou důležité. FBI se pyšní tím, že je organizací fungující na základě zpravodajských informací. Agenti jsou posuzováni nejen podle svých trestních případů, ale i podle množství a kvality svých klíčových zdrojů. Harris usiloval o získání většího množství zdrojů, ale dokud nejvyšší vedení nezačne brát nadpřirozeno vážně, musíme si vystačit s tím, co máme.

Washington je naštěstí stejný magnet na divné patrony jako Los Angeles. Od chvíle, kdy jsem byla přidělena k tomu, co máma nazývá „žumpou naší země“, jsem už pár užitečných zpravodajských pokladů našla. Máma, jak je zjevné, federální vládu nechová v oblibě, i když dělá výjimku u armády, pošty a v poslední době i zdravotního pojištění Medicare.

Cymbeline Moonglumová – tohle jméno je mimochodem uvedené i na jejím rodném listě, který jsem dohledala – by mámin podezíravý názor na vládní orgány podepsala, ale z diametrálně odlišných politických důvodů. Pracovala pro jedno environmentální lobbistické sdružení nedaleko McPherson Square a za zpravodajský poklad ji označuji proto, že FBI agentům neschvaluje, aby na žádosti o náhradu výdajů psali *notorická klepna*. Také bývala

čarodějnice – skutečná –, takže jen co jsem se vrátila ke svému stolu, zavolala jsem jí a domluvila si s ní oběd.

„Kdybych věděla, že to platí FBI,“ řekla Cymbeline, „vybrala bych luxusnější podnik.“

Seděli jsme v bistru na 14. ulici, kde se nám podařilo obsadit jeden z rustikálních stolů z borovicového dřeva navzdory polednímu davu, jehož přítomností se zamlžila všechna okna. Byl to ten typ bistra, kde prodávají avokádové tousty a kávu dostanete ve vlastním french pressu a s cedulkou, na níž je uvedená země původu suroviny a popis, jak eticky byla získána. Ale v nabídce měli i dobrý čtvrtlibrový cheeseburger, k němuž dokázali nepřidat kapustu a quinou – ale poznaly jste, že je svrběla ruka.

A podle mých měřítek tam bylo pěkně draho, děkuju pěkně.

„Tohle jde primárně z mojí kapsy,“ odpověděla jsem.

Cymbeline Moonglumové táhlo na čtyřicet, byla vysoká, a uvážíme-li, jak rychle se s cheeseburgerem a hranolky vypořádala, i směšně hubená. Jako každá jiná žena odsouzená prožít život ve Washingtonu měla na sobě tmavomodrý sukňový kostým a růžovou blůzku, které ozvlášťňoval pouze keltský kříž na stříbrném řetízku. Její přívěsek obestírala moc. Věděla jsem to, protože ti, co se vyznají, mě naučili vnímat takzvaná *vestigia* – stopy, které po sobě zanechává magie.

Cymbeline natáhla ruku k mým hranolkům.

„Můžu?“ zeptala se.

„Jen si posluž,“ ujistila jsem ji. Posloužila si. „Co víš o Wisconsinu?“

„Příšerné problémy se znečištěním vody. Zvlášť s PFOS uvolňovaným ze zavážkových skládek. Je obtížně odbouratelný, toxický a souvisí s ním proces bioakumulace – nechod' plavat do tamějších jezer.“

„Co dál?“ zeptala jsem se.

„Stále častější výskyt pum. Což je povzbudivé.“

Tuhle hru jsme hrály při každém našem setkání. Nevím proč, snad proto, že Cymbeline čerpala jakési zvláště zvrácené uspokojení z toho, že mě nechává čekat. Ráda jsem to přetrpěla, jelikož jsem věděla, že mi chce nejnovější drby sdělit stejně dychtivě, jako jsem si je já chtěla vyslechnout.

„Pro tebe by mohly být o něco zajímavější zvěsti, že se snad vracejí zvířecí duchové.“

„Jako ty pumy?“ zeptala jsem se a odtáhla své hranolky od jejich nebezpečných prstů.

„Ty pumy to nejspíš nejsou. Ale jedna moje stará kamarádka z New Hampshiru...“ důraz, který položila na slova „stará kamarádka“, naznačoval, že mluví o nějaké kolegyni čarodějnici, „... říkala, že podle určitých indicií by manifestacemi mohli být medvědi.“

Manifestace byly Cymbelininým výrazem pro ducha nebo bůžka specifické lokality. To, co by můj britský kolega Peter Grant označil pojmem *genius loci* – což je zase jen nóbl označení pro „ducha místa“.

„Říká, že existují jasné známky, že se jim podvolují jiní medvědi. Možná dokonce i někteří místní lidé. Ti jim zanechávají obětiny a v důsledku toho mívají větší úrodu a daří se i jejich zvířatům.“ Podle Cymbeline se podobní duchové objevují po celé Severní Americe. „Všude, kde je nízká hustota osídlení. A věř mi, že s nimi by sis kurva nechtěla nic začít.“

Musela jsem sebou cuknout nebo něco takového, protože Cymbeline se rozesmála.

„Ty jo, já nevěřím, že zrovna ty děláš pro FBI,“ ušklíbla se. „Nebo copak už zloduchové neříkají ‚kurva‘?“

„Prostě jen nemám ráda vulgarismy, však víš,“ opáčila jsem. „Jsou zbytečné.“

„A co rouhání?“

Ale tuhle konkrétní debatu – o pohanství, křesťanství a o tom, co Cymbeline označuje za můj skandální dvojí metr – jsme už vedly, takže jsem ji nasměrovala zpátky ke *genii locorum* a *manifestacím*.

„Je pro Wisconsin něco příznačné?“ zeptala jsem se.

„Kromě těch pum?“

„Kromě mluvících zvířat.“

„Kdo říkal, že mluví?“

Postrčila jsem hranolky zpátky k Cymbeline a ta se usmála a vzala si je.

„Ale ale, agentko Reynoldsová, vy si opravdu myslíte, že mě uplatíte zbytky svojí smažené bramborové sváči?“

„Wisconsin,“ usměrnila jsem ji.

„V poslední době nic,“ odpověděla Cymbeline, když hranolky dojedla. „Slyšela jsem historky ze starých časů, kdy to byly ještě pohraniční oblasti.“

Byly to historky o střetech mezi britskými praktiky magie a domorodými medicinmany za války v roce 1812, ačkoli Cymbeline neměla jasno v otázce, kdo bojoval s kým a kdy se vlastně Wisconsin stal samostatným státem. Musím přiznat, že jsem sama musela na internetu půlhodinu načítat příslušná dějepisná fakta. Území, které bylo součástí Severozápadního teritoria, se v průběhu padesáti let postupně stalo součástí Indiany, Illinois a Michiganu, než se v roce 1836 stalo samostatným teritoriem a v roce 1848 státem. Obec Eloise byla oficiálně založena až v padesátých letech 19. století a vmáčkla se mezi Bayfield na jihu a rezervaci Red Cliff na severu.

„Kolují zvěsti, že se tam někde ztratila výprava Virguli,“ pokračovala Cymbeline. „Nevzpomínám si, co to mělo být. Chtěla bys, abych se poptala?“

„Kdybys mohla...“

„Virgule“ byl čarodějnický výraz pro Společnost virginských pánů, kterou nezaložil nikdo jiný než samotný Thomas Jefferson. Stejně jako Pinkertonovci sloužili jako neoficiální rozvědka a národní policejní sbor, SVP fungovala jako magická bezpečnostní složka americké vlády.

„Slyšela jsem, že Virgule utrpěly mimořádně drtivou porážku v Londýně,“ dodala Cymbeline.

„To jsem slyšela i já,“ poznamenala jsem opatrně.

Ve skutečnosti mě tam poslali, abych to, co z nich zbylo, repatriovala zpátky do Virginie. Doufala jsem, že je Britové budou soudně stíhat, ale oni, v osobě Petera Granta, odpověděli, že je to ani nenapadne.

Pravděpodobněji však nechtěli připustit, že na ulicích Londýna propukla plnohodnotná magická válka.

„Bývali to opravdoví čarodějové,“ řekla Cymbeline. „Teď je to korporát.“

Zhoubný vliv plíživé korporatizace byl jednou z Cymbelininých libůstek, a abych ji opět navedla potřebným směrem, zeptala jsem se jí, jestli zná nějaké podrobnosti o té výpravě, při které se Virgule ztratily.

„Vím, že to bylo na Hořejším jezeře, protože cestovali ve člunu. Vypluli ze Sault Sainte Marie – moment, jestli ti to nějak pomůž, tak teď jsem si vzpomněla, že to rozhodně bylo někdy po roce osmnáct set čtyřicet – a už se nikdy nevrátili.“

„A to je všechno?“

„Nejsem si jistá, jestli je to vůbec pravda.“

„Proč ne?“

„Protože to měla být velká výprava, čluny, koně, zvěďové a domorodí průvodci. Jeden by si myslel, že za tu dobu už po nich někdo nějakou stopu najde. Takhle velké expedice prostě jen tak nemizí.“

Následujícího rána jsem odletěla na letiště Minneapolis-St. Paul a ze všech aut, která byla k dispozici v půjčovně, jsem si vybrala Toyotu 4Runner, jakožto vůz, u kterého existuje nejmenší pravděpodobnost odfouknutí z dálnice. Bylo chladno a jasno a až do Spooneru jsem si oči před oslepující září chránila slunečními brýlemi. Ve Spooneru jsem zastavila na kávu a docela obstojný sendvič s hovézím ve výstředním malém motorestu, kde výdejní pult střežil vypaný baribal. Během třiceti minut, které jsem tam strávila, se zatáhlo a začalo sněžit.

Dálnice číslo 63 byla prohrnutá a posypaná jemnou drtí a toyota měla univerzální pneumatiky do každého počasí, takže i navzdory stále hustšímu sněžení jsem jela stabilní osmdesátkou a jenom jednou se pořádně lekla, když mě předjížděl jakýsi idiot v Chevy Malibu, ztratil nad ním kontrolu a skončil ve svodidlech. Zpomalila jsem pro případ, že by potřeboval nějak pomoci, ale hbitě z auta vyskočil a ve zpětném zrcátku jsem pak viděla jeho zkormoucený výraz.

Po obědě s Cymbeline jsem si odpoledne domluvila schůzku se speciálním agentem Seanem Doughtym z pracoviště ve Wausau, který souhlasil, že za mnou přijede do Eloise.

„Nezapomeňte si s sebou vzít zimní vybavení,“ upozornil mě. „Pro Red Cliff a Bayfield je v platnosti varování před nepříznivým počasím.“

Což mohlo vysvětlovat, proč telefonáty Patricku Hendersonovi i na policejní stanici v Eloise končily v hlasové schránce. Spojila

jsem se se šerifem okresu Bayfield, který mě informoval, že telefonní linky přestaly fungovat kvůli silnému sněžení, a ujistil mě, že na leden najde o nic neobvyklého.

Když jsem najela na dvouproudovou silnici ubíhající podél břehu jezera, zjistila jsem, co tím myslel. Sněžení bylo spíš mírné, ale neustávalo a viditelnost se zkrátila na pouhých třicet metrů, takže jsem setsakramentsky zpomalila. Když jsem dojela do Bayfieldu, měla jsem výrazné zpoždění a před dalšími úkony jsem si mohla dovolit nanejvýš kávu a krátkou čurpauzu.

Po obou stranách Bayfieldu se terén začal prudce zvedat a silnice příkře stoupala do sedla mezi dvěma kopci. Prohrnutá byla nanejvýš před půldnem, ale teď už mizela pod čerstvým sněhem a ve strmějších úsecích jsem byla vděčná za pohon všech čtyř kol.

Když jsem přejížděla hřeben, viditelnost se zmenšila na šest metrů, takže jsem byla ušetřena „malebného panoramatu“, slibovaného obecním webem. Hora Eloise Point, podle níž byla obec údajně pojmenována, pokud tomu nebylo naopak, se majestátně zvedala na severním konci přístavu. Jenže já s ubíhajícím časem viděla jen sníh a další sníh.

Hlavní příjezdovou silnici do Eloise nedávno prohrnul pluh a viděla jsem, že i rezidenční ulice byly prohrnuté, ale následně opět zasypané sněhem. V severním Wisconsinu komunikace naštěstí hned od začátku sypou jemnou drť a pluhy a drť používají se zarputilým odhodláním, ať se děje, co se děje. Po uklizených ulicích jsem z mírného svahu sjížděla k nábřeží a tam odbočila doleva k místu, kde podle satelitní navigace sdílelo policejní oddělení budovu s místním obecním úřadem.

Jenže po téhle budově nebylo nikde ani stopy.

Později jsem zjistila, že úřad bývala jednopatrová cihlová stavba, prostá a poměrně bytelná. Už jsem viděla budovy srovnané se zemí

bombami, splašenými kamiony i tím, co jsme oficiálně označovali za atypické terénní propady. Tenhle případ ale evokoval tornádo. Netušila jsem, jestli v zimě tornáda vůbec vznikají, ale nic tak vysloveně nekřičí tornádo, jako když vidíte cihlové zdi rozmetané do poslední cihly.

Rychle jsem se pomodlila za všechny, kteří byli uvnitř v okamžiku úderu. Když jsem se o kontakt pokusila naposledy, šerif a jeho zástupci byli stále nedostupní. Pokud se ovšem nacházeli v téhle budově, proč se to tu teď nehemžilo záchrannými týmy?

Před zbytkem obecního úřadu pořizoval fotografie muž v naducané modré bundě s kapucí a reflexní oranžové vestě.

Navzdory chladu měl kapuci staženou, takže jsem viděla, že má husté černé vlasy stažené do culíku, pohlednou úzkou tvář a snědou kůži.

Když uslyšel, že se k němu blížím, otočil se a pozvedl ruku, aby mě zastavil, a ukázal na zem těsně před mé auto. Zastavila jsem a vystoupila. Ukazoval do míst, kde ležel kus jakéhosi bílého materiálu s ostrými hranami. S úlekem jsem si uvědomila, že se dívám na bočnici malého plachetního člunu, který něco vyzvedlo a odmrštilo na silnici. Jakmile jsem pochopila, po čem se mám dívat, ve sněhu jsem uviděla další částečně zasypané trosky.

Nebylo to nic, do čeho bych chtěla najet. FBI nerada přichází o vyplacenou zálohu.

Počkala jsem, než se ke mně muž přes trosky dotrmácí. Měla jsem sice oblečenou bundu, ale najednou mi došlo, že jsem se nepřevlékla do teplého prádla, nemám kozačky, dokonce ani rukavice. Nehybný vzduch byl stále mrazivý – kdyby začalo foukat, nastala by opravdu nebezpečná zima.

„Vy jste ta federální agentka?“ zeptal se. „Pat říkala, že sem pošlou agenta až z Washingtonu.“